

Od kulture poverenja do davanja prvenstva odnosima

Grupi fokolarina Marija Voče je 19. septembra ispričala šta joj leži na srcu u ovom trenutku. Donosimo odlomke tog spontanog razgovora

Naziva to »novim korakom« i o njemu govori zajednicama Pokreta fokolara celog sveta. Ono što sada najviše leži na srcu predsednici Fokolara Mariji Voče može da se izrazi jednom rečju: *odnosi*. To je povezano s podsticajem upućenim pre 12 godina, u prvim danima njenog mandata kao predsednice Fokolara, kada je sve članove pozvala da žive u skladu s kulturom poverenja da bi angažovano gradili odnose koji generišu miran društveni suživot i uvažavaju različitosti.

Danas, na kraju svog drugog mandata, nekoliko meseci pre Generalne skupštine Fokolara i u vremenu duboko obeleženom dugotrajnom pandemijom i ekonomskom krizom, Marija Voče vraća se jednoj od ključnih tema svog predsedavanja: središnjoj važnosti odnosa, posmatranih sa stanovišta harizme Kjare Lubik. To je još jedan poziv na umreženi rad, u zajedništvu s pojedincima, zajednicama i organizacijama koji deluju u istom smeru – a to je bratstvo.

»Vrlo snažno u meni je odjeknula misao da je Kjara 1943. godine pred sobom gledala razrušeni svet, svet u kojem se sve urušavalo, a Bog joj je govorio: *Nije istina da se sve urušava. Postoji nešto što se ne urušava: to je Bog, samo Bog!* I šta je Kjara uradila? Izašla je i govorila svima: *Postoji Bog, Bog nas voli, taj Bog nadilazi rat*. Upravo to je bilo potrebno u ono vreme.

Isus je došao na zemlju i nije došao sam, jer gde je Isus, koji je Sin Božji, tamo je i Presveto Trojstvo. Stoga je Bog Trojstvo došao na zemlju da bi nam pokazao put, da bi nas naučio da živimo na svoj način. I da nešto uradimo. Šta? Da preobrazimo svet.

Šta to znači? Znači odnose, znači povezivanje, znači jednakost, znači uzajamno slušanje, znači biti jedni u drugima, izgubiti se jedan za drugog.

Jutros sam o tome razmišljala i upitala se: On je došao na zemlju – i šta je uradio? Hodao je putevima Galileje i na koga je naišao? Na jednog verovatno korumpiranog službenika koji je prikupljao porez; na mladića očaranog Njegovim rečima; susreo je sitnog preduzetnika Petra koji je bio vlasnik broda. I pozvao ih je, imao je hrabrosti da ih učini svojim apostolima, što znači ljudima poslanim da nose Njegovu poruku do najudaljenijih krajeva zemlje.

Na koga je još naišao? Naišao je na ljude svih vrsta, naišao je na grešnicu, nailazio je na mrtve, nailazio je na gladne. I šta je uradio? Umnožio je hlebove, vaskrsnuo mrtve, što znači da se brinuo za potrebe drugih, boraveći među ljudima. Potom je išao tako daleko da je sa sobom vodio mnoštvo koje ga je sledilo. Šta to znači? Stvorio je zajednicu, okupio je zajednicu sposobnu da sluša druge, sposobnu da primeti da oni govore drugačijim jezikom, ali da ih čuje na njihovom jeziku. Šta to znači? Da su sposobni za prihvatanje dokraja, sposobni da razumeju jedni druge i kad neko govori drugačije, sposobni da potpuno prihvate druge.

Pretvorio je te ljude u svoje bratstvo, u svoju zajednicu i poučio ih da žive solidarno jedni s drugima, jer kad su bili gladni, rekao je: 'Dajte im vi da jedu'; kad je iscelio ženu bolesnu od groznice, postavio ju je

da služi; devojčicu koju je vaskrsnuo vratio je porodici da bi porodica mogla o njoj da se brine. Nije poništio ništa što je postojalo, nego ga je preobrazio!

A šta mi treba da radimo? Treba da preobražavamo svet, tako da mi budemo taj Isus. Moramo da širimo te trojstvene odnose. I ne postoji drugi način nego odabrati Isusa Napuštenog, što znači umeti izgubiti se jedni u drugima, znati uzdignuti onog drugog. Tada će Bog Otac i dalje stvarati nova dela, a Duh Sveti će nas i dalje rasvetljivati.«

Stefanija Tanezini